

tionarius privilegii possit fieri dominus? quod quidem directe affirmare non audet, per consequentiam tamen concedit. Alterum argumentum, quod a defensore desumitur *d. l. n. 13.* plane non stringit, quia defensor non suam, sed alienam promovet utilitatem, quod secus in cessionario. Deinde quod de fisci privilegii deducit argumentum ex *L. f. C. de priv. fisc.* hic itidem applicationem non admittit: & quamvis Dd. uxorem ratione prælationis cum fisco conferre soleant, id tamen si verum est in speciali aliquo casu, generalem inde regulam conficere non licebit.

CAPUT III.

DE

Jure Ecclesiastico non cessibili.

§. I.

DE Sacrorum jure quantum scilicet ibi necessarium: egimus supra inter Regalia: propius tamen erit accedendum & de Personis, Dignitatibus & Rebus Ecclesiasticis quousque instituto inservire poterunt, hoc Cap. dispiciendum. Ubi prima se sistit disceptatio, an Pontifex Rom. juri suo cedere & illud in alium transferre possit? Sane duplici persona Pontificem gaudere in confesso est, quatenus Rom. Ecclesiæ caput; & quatenus princeps secularis: de illo vero, non de hoc in præsentibus nobis res erit. Papalem dignitatem Pontifex summus electionis jure accipit, quando Cardinalium Collegium observatis solennitatibus, quæ describuntur in *c. 3. de elect. in 6to.* caput Ecclesiæ eligit & in Sede Rom. collocat. Ex quo facile constat, non posse ipsum Papam, sicut nec alios Reges electivos successorem sibi denominare, aut dignitatem suam in alium transferre, sed relinquendum hoc esse arbitrio Collegii Cardinalium. Imo nec resignare, quod adhuc minus est, pontificatum sine justa & gravi causa, licebit, ob rationem, quam suppeditant pontificii, Barbosa de *Jure Eccl. L. 1. c. 2. num. 212.* quod sc. uti in aliis beneficiis ecclesiasticis, inter Pontificem & Ecclesiam universalem, quidam quasi contractus electionis tempore celebra-

Pontifex dignitatem Papalem an possit alteri per cessionem conferre?

Nec resignare.

Quod ta-
men cor-
rexit Bo-
nifac.
VIII.

tus censeatur, hanc autem ex d. conventionem ortam obligationem non posse remitti, nisi justis ex causis, & consentiente ea parte, cum qua inita est. Quicquid autem horum sit, Pontifex tamen Bonifacius VIII. ut designaret, se nullis ejusmodi obligationibus esse constrictum, non obstante illo spiritali matrimonio, cujus vinculum irresolubile alias jactant CC. clare rem in contrarium decidit *in c. 1. de Renunc. in 6to.*

Reliqui
Ecclesie
Ministri.

§. II. Idem dicendum puto de Episcopis cæterisque clericorum ordinibus, qui nec renunciare, nec cedere Episcopatum &c. in superioris, suffraganeorum & Ecclesiæ præjudicium, queunt. Id enim pro regula perpetuo habendum, nullam cessionem procedere, quæ sit cum aliorum præjudicio. Patronis autem atque Episcopis (apud Protestantes Consistoriis & territorii Principibus) competit Electio, Vocatio, Ordinatio & Confirmatio Ecclesiæ ministri, *conf. Schilter. Institut. J. Can. L. 1. T. 15. §. 2. junct. T. 7. §. 12.* Accedit, quod matrimonium aliquod spirituale contrahatur inter Ecclesiam, & ipsum Ecclesiæ ministrum, a quo resilire pro lubitu nemini conceditur. Hinc (propter polygamie vitium) Episcopus non potest eligi ad alium Episcopatum, *per c. Et si 6. X. de Postulat.* Renunciatio etiam Episcopi sine autoritate Pontificis summi non valet, *Zœf. ad tit. de Renun-*

Non valet
resignatio
in favo-
rem ter-
tii.

Concedi-
tur tamen
mutatio.

ciat. X. num. 4. Multo minus adhuc valebit resignatio in favorem tertii, ne ad instar patrimoniorum in præjudicium Ecclesiarum transmittantur beneficia, ut loquitur *Zœf. d. l. num. 17.* Imo vitium est in utroque, renunciante scilicet & renunciatario, qui malis artibus sine legitima vocatione irrepit. *Dn. Præses Not. ad Jus Eccl. Brunnemann. L. 2. c. 4. §. 14. verb. resignatio.* Illud Ecclesiæ ministro denegandum non est, ut si legitime aliorum fuerit vocatus ad sacra munia, ibique honorem Dei se magis promoturum speret, illinc discedat; minime vero, ut imposterum a ministerio abstineat & turpi laboris tædio & otii amore, muneri Ecclesiastico det repudium; nisi accedente aliquo vitio inhabilis plane reddatur, quo casu excusationem non difficulter merebitur, *Dn. Præf. d. l.* Interim hæctenus forte nondum extitit exem-

Exemplum, quo quis sciens pinguiorem prebendam reliquit ob hoc, quod in alio loco Ecclesiæ salutem se magis promoturum animadverteret.

§. III. Dignitatibus Ecclesiasticis annexæ sunt Præbendæ & ^{Præben-} Beneficia, quæ quidem per se spiritualia non sunt, nihilque con-^{darum} ducunt ad peragenda sacra; regula tamen Pontificibus præser-^{jura num} tim communis est, quod & illa, quæ sunt consequenter annexa^{sint cessi-} spiritualibus, nec vendi, nec cedi sine vitio possint, quia venderetur necessario ipsum principale, quod ad illa præsupponitur; sed si pretium intervenerit, sapiet Simoniam *cap. Tua nos 39. X. de Simonia. c. si quis dator 2. C. 1. qu. 3. Finckelth. de Jure Patron. cap. 6. num. 37. Zoel. ad L. 5. decretal. tit. 3. num. 41. Theodoric. Colleg. Crim. C. 9. aph. 7. num. 4. seqq. Brunnem. d. l. Cap. 4. num. 25.* Quamvis enim Ecclesiasticorum beneficiorum distributio sit ex instituto Ecclesiæ, sicut & titularum divisio, ut inde non dicenda sit eorum venditio prohibita, quæ intrinsece mala non est, tamen cum semel indissolubili nexu officio connexum sit beneficium, Ecclesiæque legibus confirmatum, merito principalis naturam sequi tenetur. Sed huic juri jamdudum fraus inventa, dum quas vendere vel cedere nequeunt præbendas, resignant in manus capituli, & ab illo, in cujus gratiam resignant, magnam pecuniæ summam accipiunt, de qua materia pluribus vid. Flamin. *Parif. tr. de Resignat. benefic.*

§. IV. Ad res Ecclesiasticas pertinent subsellia templorum, ^{Subsellia} quæ parochianis pro certa pecunia ad vitam, vel pro annuo redi-^{templo-} tu concedi solent. Quamvis autem ipsi parochiani ædificave-^{rum occu-} rint subsellia, illa tamen Ecclesiasticis rebus accensentur, quæ in-^{pandi jus,} privatorum patrimonio esse nequeunt. Ex quo fluit sua sponte, ^{quousque} omnem omnino venditionem eorum esse prohibitam, ^{cedatur?} Carpz. *L. 2. def. Eccl. 362.* Illud autem dubium videtur, an usus subselliorum pro pecunia alicui concessus ac Ecclesia in alium iterum transferri possit pro certo pretio; (concessio gratuita & temporaria hic non comprehenditur) quod Carpzov. *d. l.* concedit, ut usus iterum ad dies vitæ vendatur. Quod, si alicui obtinet, u-

niversale tamen non putamus, sed lucrum inde eveniens relinquendum Ecclesiæ ad sui sustentationem, Brunnem. *de Jur. Eccles. L. 2. c. 2. §. 1. ibique Dn. Præses. Schilter. d. l. Lib. 2. T. 7. §. 6. & 7.* Hoc jus, quod quis certa pecunia redemit, eousque durat, donec vel parochiam mutet, vel vita excedat. Unde porro inferitur, jus illud ultima voluntate ad alios transferri non posse, ne quidem ad liberos, quibus tamen jus protimiseos invidendum non est, Carpz. *d. l. def. 363. & 365. seqq.* Nisi forte alicui dentur subselliamere hereditaria.

Sepulchrorum jura que nam sunt?

Quid obtineat moribus?

Sepulchra familiaria.

Hereditaria.

§. V. Sepultura antiquitus non fiebat ea solennitate, qua hodie, neque ad locum publice ad hoc constitutum, sed ubi quisque mortuum inferret, religiosum locum reddebat, unde in agris & hortis sepulchra erant conspicua, & solebat pro loco alieno, consentiente quidem domino, certa dari pecunia. §. 9. *J. de R. D. L. 2. §. sepulchrum. L. 6. §. 1. L. 7. ff. de Religios.* Nostris autem moribus publica cœmeteria habentur, quibus inferri debent demortuorum cadavera; quapropter hodie nemini, neque etiam Nobilibus amplius conceditur, ut in pagis vel aliis locis privatis sepulchra ædificent, conf. *Notata ad Jus Eccles. Brunnem. L. 2. c. 2. §. 12.* quod inde ex Papatu retentum esse censeo. Hoc saltem hic loci in controversiam venit: num sepulchra, quæ distincta ab aliis in cœmeteriis vel templis deprehenduntur, cessione sint obnoxia? Notum est, sepulchra alia esse hereditaria, alia familiaria, sicut dividuntur in *L. 5. ff. de Religios.* quæ in eo conveniunt, quod ad extraneum transferri nequeant singulari titulo, *L. 6. d. tit. L. 42. §. un. ff. ad SCtum Trebell.* Lenz. *d. tr. cap. 20. m. 4. n. 9.* differunt autem, quod illa, quæ familiaria sunt constituta, ad extraneos heredes non transeant, *arg. d. l. 6.* in certis personis enim hoc jus se determinat, dum illis datur, qui sunt de familia. Unde est, quod liberi, ad quos hereditas non pervenit, nihilominus ibi sepeliantur, nisi pater specialiter prohibuerit, *d. L. 6.* Ex quo pariter sequitur, hæc sepulchra familiaria non esse cessibilia: Hereditaria cum universitate transeunt ad quosvis heredes: atque inde etiam ad cessionem concludit *Olea de Cess. Tit. 3. qu. 8. n. 3.*

Sed

Sed hoc passu deficere regulam puto, quia tale sepulchrum hereditum legitimorum gratia fuit constitutum, nisi ad eum casum remittere decisionem velis, ubi nulli amplius extant heredes, ubi sine dubio quævis alienatio habebitur licita. Ulterius jus im-

*Jus sepe-
liendi in
re oppi-
gnorata.*

mittendi mortuum in rem oppignoratam concessum debitori a lege, cum ex legis humanitate seu æquitate competat in re alteri obnoxia, in debitoris præjudicium cedi non potest, *L. 2. §. ult. ff. de Religios. Tiraq. Retr. §. 26. Gl. 1. n. 54. Tusch. conclus. 212. n. 20. lit. C. Lenz. c. 19. m. 3. n. 12.* quod iterum limitationem admittit, ut cessio valeat, si ipsa obligatio & hypotheca fuerit translata.

§. VI. Ad causas Ecclesiasticas referri etiam solent Sponsalia, quod ex Pontificiorum hypothese, qui Sacramentum ex matrimonio faciunt, esse videtur: Unde mirum, quod post illam sententiam explosam a nostratibus, nihilominus in Consistoriis hæc causa etiamnum tractetur, postquam certum est, secularem rem esse, quod etiam B. Lutherus agnovit *in libell. von Ehesachen tom. 6. Witteberg. fol. 257.* De jure desponsatorum, quod ex sponsalibus legitime contractis competit, an cessione sit obnoxium? quæritur; Decisio negativa expedita quidem est, præsertim si cessionis significatum stricte accipiamus. Constat, omnem obligationem ex contractu venientem esse ad heredes transitoriam, *L. veteris 13. C. de contrab. stipulat.* indeque ad quoscunque cessibilem, per regulam, quam sibi hac in materia formare solent Dd. qua de infra. Sponsalia autem contractus esse speciem probant, *L. 2. C. de Repud. Novell. 22. cap. 19.* unde inferendum foret, cessibile esse jus desponsatorum, nisi legis prohibitionem & personalitatis exceptionem, de qua *supra Cap. I.* nobis obstare videremus, quando consensus sponsalitiis ad certam personam, quam nunquam egreditur, se refert. Datur autem casus aliquantum contrarius, qui quidem cessionem proprie sic dictam non infert, proxime tamen ad illam accedit: ut si quis bina sponsalia contraxerit, & ad posteriora carnalis copula accesserit, ubi parti innocenti relinquatur liberum, an nocentem admittere, an repudiare, & sic sponsalia posteriora convalidare velit, *cap. 1. &*

*Obligatio
sponsaliti-
a an cessione
ni sit ob-
noxia?*

ult. X. de Sponsal. duor. quamvis hæc sponsalia non vi cessionis; sed proprio jure valere dicendum sit, postquam pars innocens juri suo renunciavit.

An ma-
trimoni-
um fieri
possit per
procura-
torem?

§. VII. Hac occasione quaritur, num matrimonium contrahi possit per procuratorem, (quod enim proxeneta & internuncii admittantur, plane nullum est dubium) ita, ut procurator nomine Domini sponsam ducat, solennia nuptiarum perficiat, imo & thalamum conscendat? Hujus rei exemplum præbet Maximilianus I. qui postquam ambierat nuptias Annæ, Britannia Ducis unica filia & ex asse heredis, illam autem propter pecuniæ penuriam domum ducere non posset, interea tamen metus esset, ne alius ipsum præveniret, misit procuratorem Wolfgangum de Bolheim, ut ejus nomine sponsam duceret: qui dum hæc perfecit, thalamum etiam Principalis nomine conscendit, & denudato uno pede, spectantibus aliis typicum quasi peregit concubitum. Sed fictum saltem, non verum matrimonium, utpote quod in unitate carnis consistit, ita contrahi manifestum est. Hoc etiam docuit adducti exempli tristis eventus, dum Carolus IIX. Gallia Rex Maximiliani sororem sibi desponsatam repudiavit, & Annam Britannicam sibi conjugali fœdere sociavit. Philipp. Comin. in *hisor. Caroli VIII. de bello Neapolit. lib. 1.* Aliud adhuc exemplum nuptiarum per procuratorem contractarum præbet invictissimus noster Imperator LEOPOLDUS, qui Ducem de Medina de las Torres in Hispaniam misit, qui loco ipsius, Augustam Hispaniarum sponsam, die 15. 25. April. Anno 1666. ficto conjugio sibi copulatam, Viennam traduxit. *Diar. Europ. Contin. 14. p. 282.* Caterum si publicis personis tribuendum aliquid hac in re est, illud profecto non æque concedendum erit privatis.

Jus Pa-
tronatus.

§. IIX. De Juris Patronatus translatione nunc agendum, ubi inter originariam & derivativam acquisitionem erit distinguendum; illo modo libere, interveniente pecunia vel alia re acquiritur, dum Jus Patronatus conceditur ei, qui Ecclesiam ædificat, vel dotat, *Nov. 57. c. 2. c. 3. X. de Eccles. ædif.* Duarenus

de

de sacris Eccl. minister. L. 5. c. 4. In derivativa iterum distinctione opus est; nam cessio Juris Patr. singulari titulo facta solum prohibita reperitur Jure Can. quia sacro & spirituali dicitur annexum, *c. de Jure 16. X. de Jure Parr.* Spiritualia autem citra simoniae labem pro pecunia vel re simili comparari, & sic etiam cedi non posse, docent CC. *conf. c. 6. & 16. X. de Jure Parr.* Finckelth. *de Jur. Parr. cap. 5. numer. 11.* Olea *de Cess. T. 3. qu. 8. n. 26.* Brunnem. *de Jure Eccles. L. 2. c. 8. §. 10.* Interim nihil obstat, quo minus propter jus patronatus prædium, cui illud cohæret, carius æstimeretur, Molina *de Just. & Jure Tom. 3. disp. 620. n. 6.* Seposita tamen hac Juris Can. prohibitione, cessionem nihil impedire opinatur Multz. *Repræs. Majest. P. 2. c. 33. membr. 2. §. 1. n. 66.* Diximus singulari titulo seu separatim jus patron. non transire in cessionarium, quia cessio aut simoniaca est aut nulla: cum universitate tamen, seu quando prædium, cui istud inhæret, alienatur, non difficulter transit, & sic cesso prædio, cessum quoque est jus patronatus, *per c. 3. X. d. t. c. 35. caus. 16. q. 7.* Finckelth. *d. cap. 5. n. 11.* Porro si vera hæc decisio est, jus patronatus absque re alienari seu cedi non posse, facilis etiam erit decisio, quando Dd. disquirunt de fideicommissario. *vid. Not. ad Jus Eccles. Brunn. L. 2. cap. 8. §. 11.*

§. IX. Effectus Juris Patronatus consistit in eo, quod patronus Ecclesiam defendere, Ecclesia vero ad alimenta patrono præstanda in casum indigentia & paupertatis teneatur. *Concil. Tolet. IV. c. 37.* Finckelth. *de Jure Patron. c. 6. num. 63.* Alimenta dividuntur in futura & præterita: de his dubium non est, quin cedi possint, *L. 8. C. de Transact.* non amplius enim ut alimenta se habent, postquam vita aliunde, tempore præterlapso sustentata est. De futuris aliter se res habet, quæ sicut alimenta ultima voluntate relicta, absque prætoris autoritate, titulo quidem oneroso remitti non possunt, *L. 8. seqq. ff. de Transact.* multo minus poterunt transferri per cessionem. Neque etiam ad heredes transmittuntur, nisi debeantur ex tempore præterito, competunt enim intuitu personæ, & ita jure personalissimo veniunt.

Alimenta patrono competentia, cessibilia non sunt.

niunt. *Tondutus Resolut. Civil. cap. 30. num. 2. Tusch. lit. C. concl. 212. num. 34. Olea Tit. 3. qv. 1. num. 3.* Vera videtur ratio, quia alimenta ratione personarum variant, neque una & conformis omnium est indigentia, *Brunnem. de Cess. c. 4. num. 26.*

*Jus præsentandi
an sit cessabile?*

§. X. Ad Jus Patronatus principaliter pertinet præsentatio, ita ut ad Officium Eccles. regulariter nemo admittatur, nisi a Patrono sit præsentatus: inde argumentari licebit, quod cui cedi nequit Jus Patronatus, eidem etiam cedi non poterit jus præsentandi; qui enim hoc habet, etiam illud habere censendus est. Formabimus tamen unam vel alteram quæstionem circa illos, qui universa patroni bona possident. Dictum fuit superius, jus Patron. cum universitate bonorum transire, quæritur itaque, an qui pignoris jure omnia patroni bona possidet, simul etiam præsentare possit? quod ita poterat videri, quia prædium cum omnibus juribus ad creditorem transit: Satius tamen hoc negandum duco, tum quod ad creditorem non dominium, sed saltem possessio, quantum ad effectum pignoris, pertineat: tum quod creditor teneatur domino ad restitutionem fructuum secundum rationes, actus autem præsentandi restitui non possit, quia præsentatio non est retractanda. *Olea de Cess.*

Sequester.

Conductor.

Tutor.

*Decime
an cessione
obnoxie?*

Tit. 3. qv. 8. num. 27. Idem dicendum puto de Sequestro *per c. quamvis 3. X. de Jure Patr.* ubi Episcopus providere jubetur Eccles. lite inter patronum pendente: item de Conductore, seu ad breve, seu ad longum tempus prædium conduxerit: hoc enim ipsi nullam tribuit possessionem, *L. 39. ff. Locati. conf. Zoesl. ad tit. X. de Jure Patr. num. 39.* Restat exemplum tutoris bona pupilli administrantis, qui eo usque, sicut alia, ita etiam patronatus jura exercere debet, donec pupillus judicio confirmetur; ut intelligat, quem dignum ad præsentandum habere debeat. *Zoesl. d. l. num. 40.*

§. XI. Decimas Jure Divino & naturali clericis deberi adhuc hodie, sunt qui existimant, & defendunt, vid. *Marc. Ant. de Dominis L. 6. de Rep. Eccl. cap. 2. Dn. Brunnem. de Jur. Eccl. L. 2. cap. 6. num. 2.* ibique Dn. Præses. Mitigant alii sententiam, ita scil.

scil. ut de fructibus annuis alendi quidem sint sacerdotes, quantitatatis autem determinationem ad jus positivum Ecclesiæ referendam ducant: h. e. quantitatem seu formale decimarum non esse juris divini moralis, sed materiale, seu partem quantamcunque. Quidam leges Mosaicæ hucusque referunt ad judiciales & ceremoniales, quas post Politiam Mosaicam defuisse perhibent. Leonh. Lessius *de Just. & Jur.* 2. c. 39. dub. 1. num. 4. conf. Ziegl. *ad Lancel.* L. 2. tit. 26. §. 2. Zœf. *ad Lib. 3. decretal. tit. 30. num. 2.* Duaren. *de sacr. Eccl. min.* l. 2. c. 2. Quamvis illa sententia, quæ decimarum determinationem Ecclesiæ relinquit, usu fere invaluerit, litem tamen hanc meam non facio. Potius, an decimæ ab extraneo vel laico possideri & acquiri possint, expediemus: Decimæ quatenus sustentationem Ecclesiæ ministris præbent, magnam convenientiam habent cum præbendis, de quibus, quod supra fuit dictum, hic poterit conferri. Illi, qui decimarum constitutionem ex jure morali vel naturali derivant, planam habent decisionem, quod non; illi vero, qui humani juris aliquid admittunt, ipsas quidem Ecclesiæ reservant, commoditatem autem percipiendi fructus, per contractus quosvis libere in alium transire concedunt. Tiraquell. §. 26. Gl. 1. n. 46. Zœf. d. l. num. 45. Brunnem. *de Cess.* cap. 4. n. 63. Sed subtilitatem res redolet, cujus exemplum simile habetur in usufructu, qui ratione ipsius juris cedi quidem nequit, bene tamen ratione commoditatis, §. 3. *J. de Usufr.* add. Ziegl. *ad Lancelot. d. l.* §. 17. Quoniam vero jus decimandi datur ob administrationem spiritualium, a laico nullo plane modo possideri potest, (nisi decimas sui natura laicales intellectas velis, quæ hodie ceduntur & venduntur libere) Brunnem. *de Jur. Eccl.* L. 2. cap. 6. §. 10. imo si contingat, ut laicus possideat decimas, eas sub vinculo excommunicationis Ecclesiæ restituendas edicunt canones, c. *adhuc 15. X. de Decim.* quippe quas sine animæ periculo possidere nequit, c. *prohibemus 19. eod.* Ita in laico nunquam valebit præscriptio, cui denegatur possessio, per tradita superius. Quamvis clerico sine parochia præscriptionem tribuat Zœf. d. l. n. 43. Facta hæc

de decimis prohibitio est in Concilio Lateranensi : inde quod de Laicis fuit dictum, intelligendum non est de illis, qui ante illud Concilium acquisiverunt decimas, eo enim tempore possessio laicis fuit communis, Rosenthal. *de Feud. cap. 4. concl. 40.* Deinde etiam excipiuntur, qui non sunt mere laici, ut Equites Melitenses seu Johannitici &c. tertio denique laici, qui jus decimandi acceperunt a S. Pontifice, Barbosa *de Jur. Eccles. L. 3. cap. 26. §. 2. num. 52.* Ziegler. *ad Lancellot. d. L. 2. tit. 26. §. 16.*

CAPUT IV.

De Jure Feudali non cessibili.

§. I.

Dominium feudi directum an cedi queat?

Allodia pro lubitu alienari, & sic etiam cedi posse, in confessio est, nisi specialis ex lege vel ratione fluat exceptio. Dominium autem directum, quod feudi nomine competit, non feudale, sed allodiale esse, & consequenter cessionem admittere, regulariter dicendum foret, nisi peculiaris constitutio Conradi obviaret, *11. Feud. 34. §. ex ea lege Tit. 9. f. Tit. 55. præterea Ducatus. 1. Feud. 22. §. si quis fecerit.* quod juris feudalis interpretes passim confirmant. Addunt rationem : quod idem fidelitatis respectus sit in domino, qui est in vasallo, (quod tamen omni dubitatione non caret,) & servitia a vasallo præstanda consistant in reverentia & obsequio. Olea. *dict. Tit. 3. qu. 6. n. 23.* Dn. Brunnem. *de Cess. cap. 4. n. 24.* Sed quod Dd. statuunt, Dominium eodem modo, quo vasallus, privari directo dominio propter alienationem, *arg. textus 11. Feud. 26. vers. Domino.* id merito negandum, quia non est idem respectus inter vasallum & Dominum; ille huic tenetur ad obedientiam, hic vero illi ad protectionem. *conf. Dn. Struv. Synt. Jur. Feud. cap. XIII. aph. IX. n. 14.* Facilius autem id procedet, si dominus vasallum non defendat, cum possit : quo casu vasallus obedientiam Domino vicissim denegare, rem, tanquam allodium possidere, & sic jus suum cedere poterit.